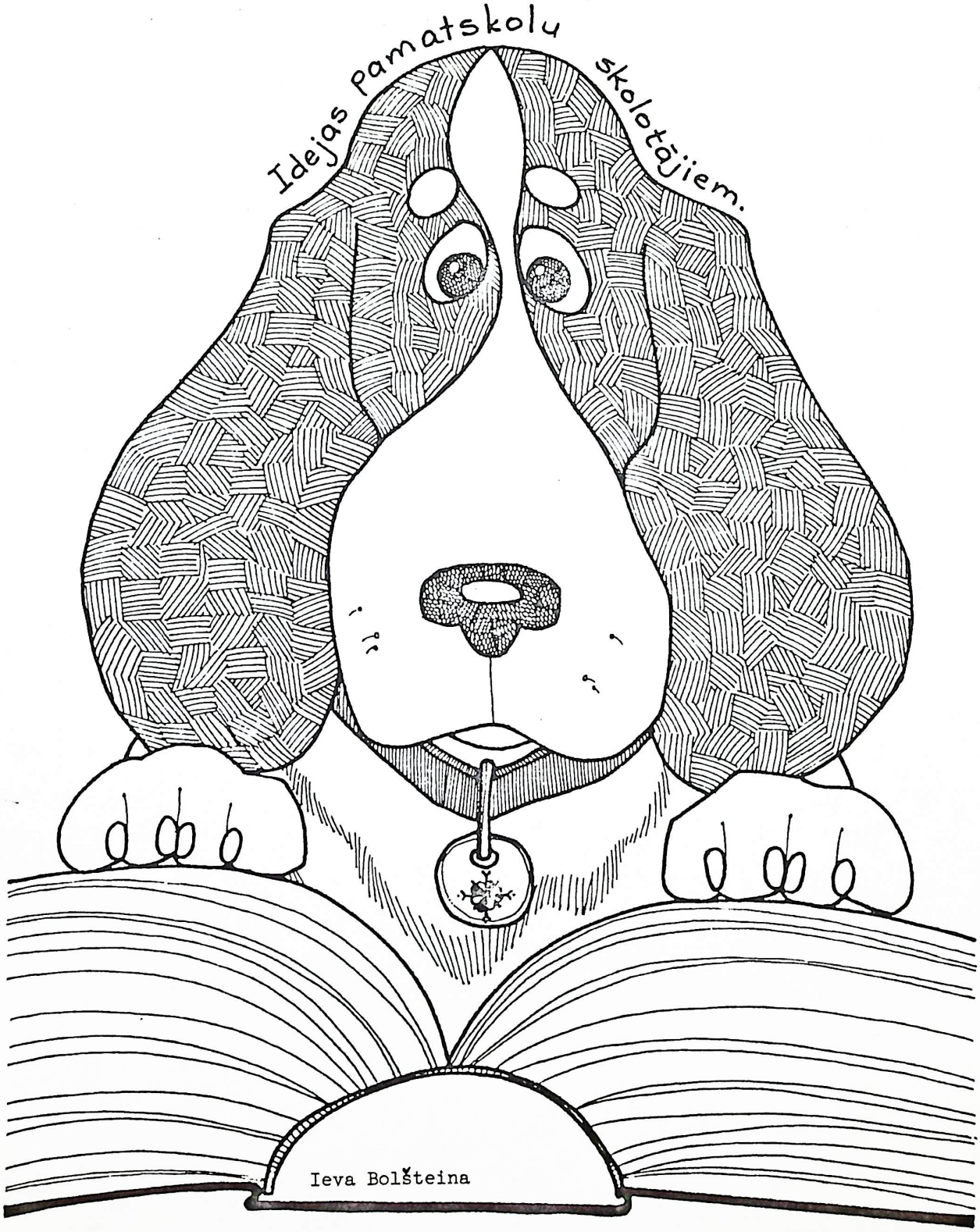
Mācīsimies atstāstīt !

GRĀMATU ATSTĀSTĪJUMI

Kautkāda iemesla dēļ mēs latviešu skolās minimāli pielietojam grāmatas, kuŗas bērni izlasījuši savā brīvā laikā. Vēl mazāk liekam bērniem mums pastāstīt par izlasītajām grāmatām. Viens iemesls varētu būt tas, ka ir ļoti garlaicīgi noklausīties kā bērns stāv klases priekšā un gluži nezin ko par savu grāmatu teikt. Mūsu pienākums ir palīdzēt bērniem kļūt sajūsminātiem par savām grāmatam un palīdzēt viņiem par tām stāstīt citiem.

Tādēļ - šīs darba lapas un šīs idejas. Ņemiet un pielietojiet lapas kā sastādītas, jeb mainiet pēc vajadzības.

TIKAI GALVENAIS - LASĪSIM UN MACĪSIM TO DARĪT ARĪ MŪSU BĒRNIEM ! ! !

Mīļie vecāki !

Bieži sabiedrībā dzirdam diskusijas par to, cik ļoti maz mūsu bērni lasa latviešu grāmatas, cik maz viņiem patīk tās lasīt. Vēlos ar Jums dalīties pāris idejās, kas varētu iekustināt mūsu bērnus, lai eventuēli uzlabotos viņu lasīšanas spējas.

1. Bērnam ir jāredz, ka viņa vecāki lasa. Kad apmeklējiet bibliotēku, grāmatu galdus izmeklējiet ne tikai bērnam grāmatu, bet ari paši sev. Pārrunājiet izlasītās grāmatas ar bērniem.

2. Atvietojiet 15 minūtes televizijas skatīšanas laiku ar 15 minūšu lasīšanu.

3. Bērniem patīk klausīties, kad viņiem lasa priekšā. Kautkad katru dienu paklausaties, ka Jūsu bērns lasa Jums priekšā. Lasiet arī viņiem - bērni var bieži saprast daudz grūtākas grāmatas, kad viņiem tās tiek skaļi lasītas priekšā.

4. Palīdziet bērniem pašiem uzrakstīt un ilustrēt savas grāmatiņas. Viņi var aprakstīt kādu interesantu ģimenes notikumu.

5. Svētkos un dzimšanas dienās uzdāviniet saviem bērniem skaistu grāmatu!

6. Lūdzu atsūtiet man bērniem piemēroto grāmatu nosaukumus. Mums jāsāk sakopot interesantu, piemērotu bērnu grāmatu sarakstu.

Sadarbosimies, lai mūsu latviešu grāmatas nestāv tikai grāmatu plauktos, bet lai tās izmanto un bauda mūsu bērni!!!

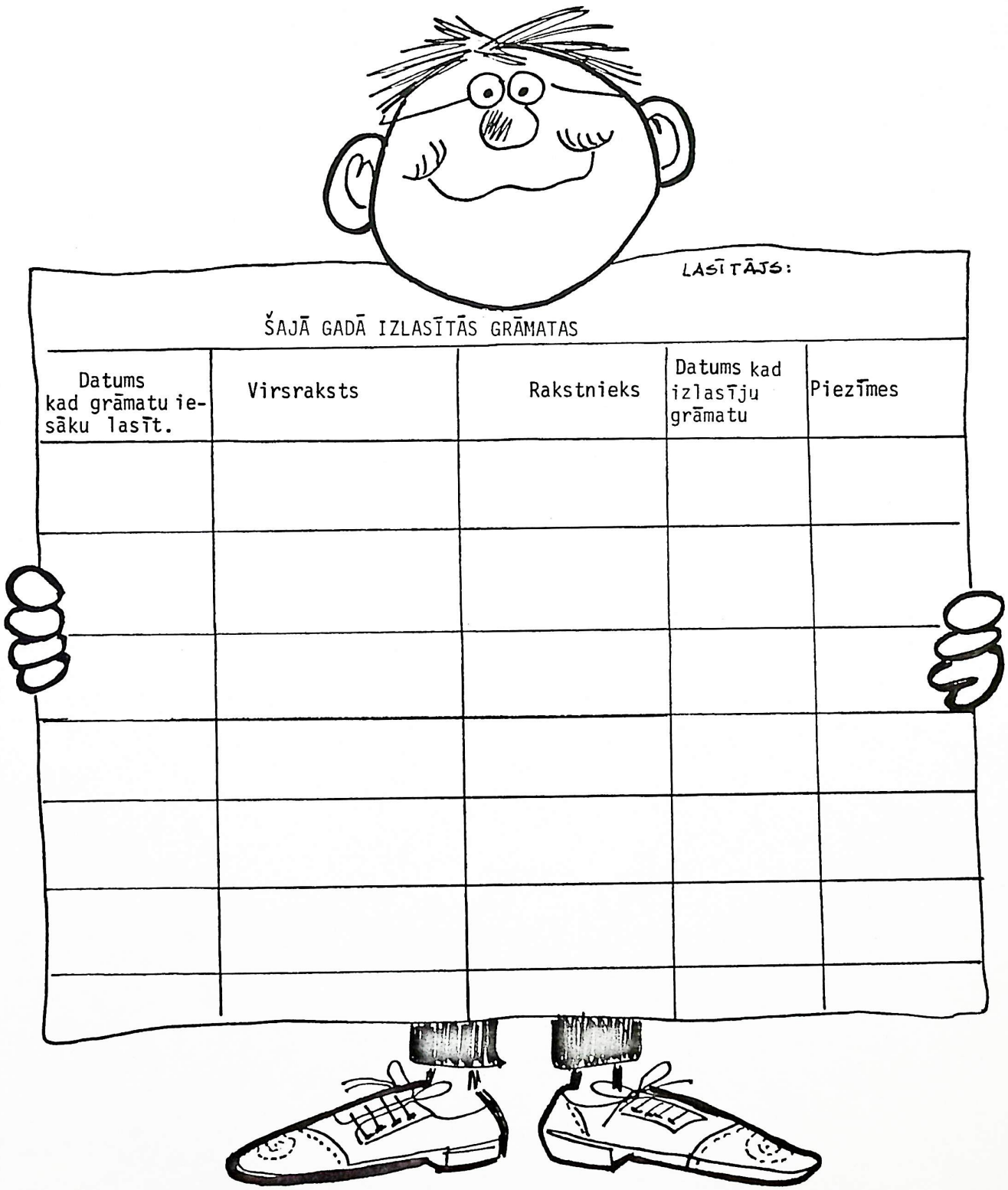
Patiesā cieņā,

SATURA RĀDĪTĀJS

NODARBĪBA	KURAI KLASEI PIEMĒROTA
1. Vēstule vecākiem (no skolotājas/a)	1. - 5.
2. Lasīšanas saraksts	1. - 4.
3. Jaunvārdi	1. - 4.
4. Grāmatu prieki	1. - 5.
5. Idejas	1. - 4.
6. Pastāsti skaļi	2. - 6.
7. Grāmatu gleznas	1. - 4.
8. Atstāstījums par vēsturiska satura grāmatām	5. - 8.
9. Atstāstījums par mīļāko rakstnieku	5. - 8.
1o. Vēsturiskas biografijas	5. - 8.
11. Cilvēki un to rakstura īpašības	5. - 8.
12. Grāmatu zīmītes	1. - 4.
13. Lasīšanas līgumi un godalgas	1. - 4.
14. Pasaku ziņas	3. - 8.

LASĪŠANAS SARAKSTS

LASĪTĀJS:

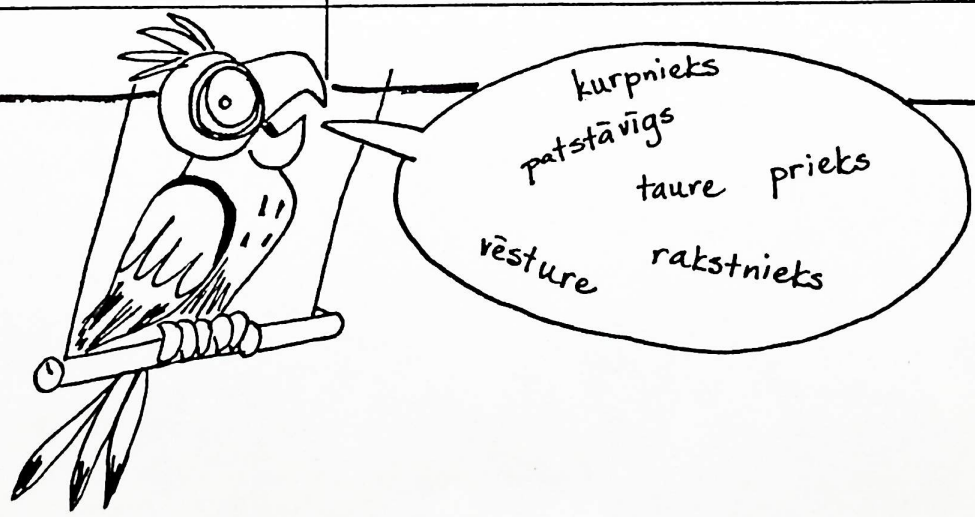
ŠAJĀ GADĀ IZLASĪTĀS GRĀMATAS

Datums kad grāmatu iesāku lasīt.	Virsraksts	Rakstnieks	Datums kad izlasīju grāmatu	Piezīmes

JAUNVĀRDI

Lasot, uzgāju sekojošos jaunos vārdus.

VĀRDS	NOZĪME

GRĀMATU PRIEKI

Izvēlies sev patīkamu veidu no sekojošā saraksta kā pastāstīt saviem klases biedriem par savu grāmatu.

1. Uztaisi diorāmu kurā attēlota Tava mīļākā grāmatas daļa. Pielieto kurpju kasti kurā attēlo skatus no grāmatas un ieliec figūras.

2. Uzzīmē grāmatas zīmīti kurā attēlota grāmatas galvenā doma.

3. Uzraksti īsu teātri pamatotu uz grāmatas satura.

4. Uzzīmē reklāmu, lai pārdotu savu grāmatu. Izgudro āķīgu teicienu un uz plakāta noteikti uzraksti autora vārdu un grāmatas nosaukumu.

5. Uztaisi rokas lelles kas raksturīgas Tavai grāmatai.

6. Uzraksti citas beigas savai grāmatai vai stāstam.

7. Uzraksti vēstuli draugam, kurā Tu iesaki grāmatu viņam izlasīt.

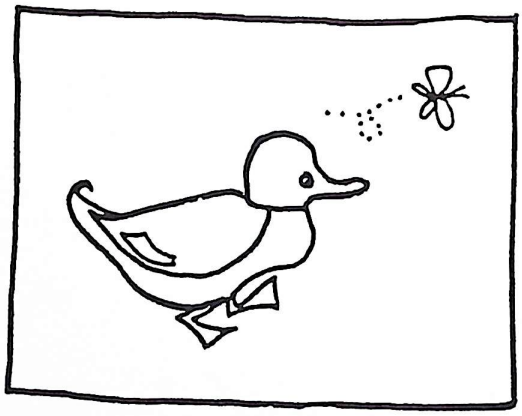
8. Uzzīmē skatus no savas grāmatas un pieraksti īsu paskaidrojumu.

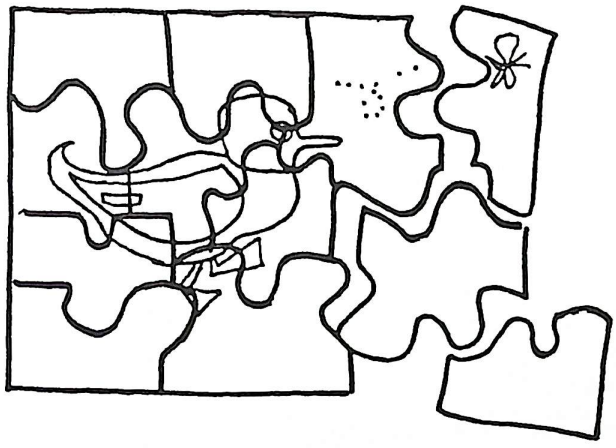

I D E J A S

SALIEKAMĀ BILDE

1. Uz cieta papīra, uzzīmē skatu no savas grāmatas.
2. Otrajā pusē uzraksti grāmatas nosaukumu un rakstnieku.
3. Izkrāso ar košām krāsām savu bildi.
4. Sagriez savu bildi saliekamās bildes veidā.
5. Saliec sīkos gabalus aploksnē. Lūdz , lai Tavs draugs saliek bildi - kā tā izskatās?

MĀKSLAS STŪRĪTIS

1. Uzzīme jaunu vāku grāmatai - noteikti neaizmirsti, ka japarādās rakstniekam un virsrakstam.
2. Uzraksti īsu paskaidrojumu par savu grāmatu ko likt uz grāmatas aizmugurējā vāka.

PASTĀSTI SKAĻI ! ! !

Izpildi šo kartiņu.

Rakstnieks
Virsraksts
Izdevniecība
Kāda grāmata
Galvenās personas
Kur stāsts risinājas
Notikums 1
Notikums 2
Notikums 3

Citi ieteikumi:

1. Iztēlo dialogu starp diviem grāmatas tēliem.
2. Intervē galveno grāmatas personu.
3. Intervē grāmatas rakstnieku.
4. Attēlo vienu notikumu, kas parāda grāmatas personas jūtas.
5. Pastāsti kautko par savu grāmatu, lai klases biedri piegudro klāt beigas.

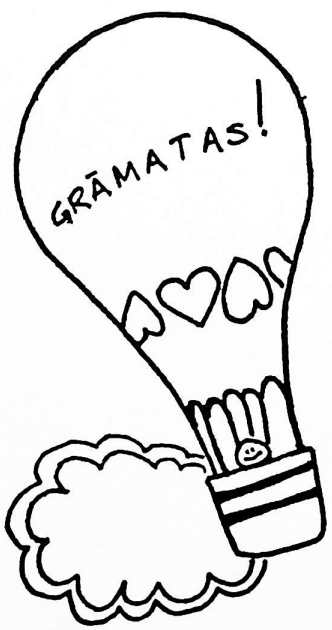
GRĀMATU GLEZNAS (COLLAGE)

(Ir vajadzīgi veci žurnāli kuŗus var sagriezt.)

Šī ir laba ideja ko pielietot ar bērniem kuŗi nelabprāt raksta. Viņi tomēr ir spējīgi sagatavot grāmatu atstāstījumu.

Kas jādara?

1. Bērns izlasa grāmatu.
2. Bērns izskata žurnālus un atrod bildes piemērotas grāmatas saturam. Bildes attēlo notikumus vai personas grāmatā.
3. Bildes salīmē uz papīra tādā kārtībā kā skolnieks vēlās.
4. Bērns var arī uz bildes uzlīmēt vieglus priekšmetus kuŗiem kāds sakars ar grāmatu.
5. Vēlāk klasē bērns pastāsta par savu grāmatu mutiski.

Vārds: _____

ATSTĀSTĪJUMS PAR VĒSTURISKA SATURA GRĀMATĀM

Grāmatas nosaukums _____

Rakstnieks _____ Izdevējs _____

Datums, kad sāki grāmatu lasīt _____ Grāmata izlasīta _____

1. Kuŗā vēsturiskā periodā šis stāsts risinājās? _____

_____

2. Kā sauca šīs grāmatas galveno varoni? _____

3. Nosauc vienu problēmu ar kuŗu varonis sastapās? _____

_____

4. Labas vēsturiskas grāmatas ir spējīgas atdzīvināt tās laikmeta vietas, cilvēkus un problēmas.

   Nosauc trīs notikumus kas Tavā lasītā grāmatā spēja laikmetu atdzīvināt.

   a) _____

   b) _____

   c) _____

5. Kuŗā valstī šis stāsts notika? _____

6. Kādus pētījumus rakstniekam bija jāizdara, pirms viņš šādu grāmatu varēja sarakstīt? _____

_____

7. Pēc Tavām domām, kāda ir vēsturiskās daiļliteratūras nozīme? _____

_____

8. Kāda ir starpība starp daiļliteratūru un vēsturisko daiļliteratūru? _____

_____

9. Nosauc vēl trīs grāmatas un to rakstniekus, kuŗas varētu uzskatīt kā vēstures daiļliteratūru.

   Virsraksts _____ Rakstnieks _____

   Virsraksts _____ Rakstnieks _____

   Virsraksts _____ Rakstnieks _____

Vārds _____

ATSTĀSTĪJUMS PAR MĪĻĀKO RAKSTNIEKU

1. Nosauc to rakstnieku, par kuŗu Tu vēlētos kautko vairāk zināt.

_____

2. Nosauc divas grāmatas ko šis rakstnieks sarakstījis

a) _____

b) _____

3. Kāda veida grāmatas šis rakstnieks parasti raksta? _____

_____

4. Kāpēc Tu domā, ka rakstnieks ir izvēlējies šādus tēmatus, kādus mini augšējā atbildē? _____

_____

_____

5. Uzraksti īsu aprakstu par šo rakstnieka dzīvi. Pastāsti kautko par viņa izglītību, ģimeni un piedzīvojumiem. Kas eventuēli ietekmēja viņa izvēli kļūt par rakstnieku?

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

6. Nosauc trīs citus rakstniekus un grāmatu nosaukumus kuri Tev patīk.

Rakstnieks _____ Virsraksts _____

Rakstnieks _____ Virsraksts _____

Rakstnieks _____ Virsraksts _____

VĒSTURISKAS BIOGRĀFIJAS

Vārds _____

Kad šī persona dzīvoja? _____

Kādās mājās šis cilvēks dzīvoja? _____

_____

Kā šī cilvēka dzīve atšķirās no Tavas?

a. *Drēbēs?* _____

b. *Skolā?* _____

c. *Brīvā laikā?* _____

d. *Vecāki?* _____

e. *Ģimenes dzīvē?* _____

Apraksti jocīgāko vai priecīgāko notikumu ko atceries par šo personu.

_____

_____

_____

_____

Vai kautkas bēdīgs kādreiz notika šī cilvēka dzīvē? Apraksti to.

_____

_____

_____

Ja Tu varētu piedzīvot kautko, ko šī persona izdarīja, kas tas būtu?

_____

_____

_____

_____

Vai šis cilvēks bija nozīmīgs mūsu tautas vēsturē? _____ *Ja atbilde ir jā, izskaidro kā viņš/viņa vēsturi ir ietekmējis.*

_____

_____

_____

Kāpēc šis cilvēks ir ievērojams mūsu tautā vai Latvijā?

Pāris teikumos uzraksti par šī cilvēka raksturu. Uzraksti kā Tu par šo cilvēku jūties. Pielieto rakstura īpašību sarakstu. Ņem vārdnīcu palīgā, ja tāda vajadzīga.

CILVĒKI UN TO RAKSTURA ĪPAŠĪBAS

Kas ir raksturs??? _____

_____

Sekojošais saraksts uzrāda visādas rakstura īpašības. Vai vari iedomāties cilvēkus, kuriem ir šādas īpašības? Lasot savu biogrāfijas grāmatu - vai Tavai personai bija kādas šīs īpašības?

pieticīgs
nopietns
bēdīgs
garš
izskatīgs
patmīlīgs
līdzjūtīgs
oriģināls
taisnīgs
strādīgs
populārs
sapņotājs
vienkāršs
iedomīgs
nekārtīgs
kluss
gudrs
bravūrīgs
jocīgs
nabags
tumšs
skaists
pašapzinīgs
laba izdoma
patstāvīgs
draudzīgs
kautrīgs
slinks
izpalīdzīgs
lepns
vadītājs
kārtīgs
ziņkārīgs
labs
drošsirdīgs
laba humora izjūta
bagāts
gaišs
neglīts
respektējams
burvīgs
inteliģents
īss
patriotisks
atbildīgs
neapmierināts
sajūsmināts
mežonīgs
mīlīgs
enerģisks
sirsnīgs

Apraksti savu raksturu. Pielieto tos vārdus no augšēja saraksta kas būtu piemēroti. Lieto arī tādus raksturojumus, kas sarakstā neparādās.

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

PASMAIDI-

PALASI!

izvingrini

smadzenes -

LASI...

AIZČĀPO PIE LABAS

GRĀMATAS

ESMU LEPNS KĀ PĀVS...

IZLASĪJU GRĀMATU !!!

GRĀMATU ZĪMĪTES - noviļkt, dot bērniem izkrāsot un lietot.

Lasīšanas līgums

Es, _____, piekrītu izlasīt savu grāmatu

_____
Virsraksts

_____
Rakstnieks

līdz _____ _____
Datums Skolnieku paraksts

Cepure nost

_____
skolnieka vārds

LABAS SEKMES

- ☐ Skaļi lasīšanā
- ☐ Lasāmo gabalu saprašanā
- ☐ Grāmatu atstāstīšanā
- ☐ Jaunvārdos

_____ _____
DATUMS SKOLOTĀJS

Lasīšanā uzlabojies

— Godalga —

_____

_____ skolotājs

_____ datums

SUPER LASĪTĀJS!

Grāmatu atstāstīšanas Godalga

Kam _____

Par _____

_____

_____

_____ Skolotājs

_____ Datums

Pasaku Ziņas

10¢

1. izdevums Redaktors: _____ Datums: _____

LASĪTĀJU VĒSTULES

Redakcijai:

Paraksts: _____

FILMAS

REKLĀMA

LAIKA ZIŅAS

Piemērs

Pasaku Ziņas

10¢

1.izdevums Redaktors: Skolnieka vārds Datums: _____

Skolnieks uzraksta virsrakstu, kas kautko izsaka par grāmatas galveniem notikumiem

Skolnieks ilustrē notikumu, kas tiek aprakstīts avīzes rakstiņā.

(Var pielietot īstas fotogrāfijas.)

LASĪTĀJU VĒSTULES

Redakcijai:

Skolnieks uzraksta vēstuli redakcijai, aprakstot kāpēc šī ir vērtīga grāmata

Paraksts: _____

FILMAS

Skolnieks uzraksta filmas reklāmu, kas bazēta uz izlasītās grāmatas.

REKLĀMA

Skolnieks uzzīmē reklāmu savai grāmatai.

LAIKA ZIŅAS

Skolnieks apraksta laiku, kāds galveno kārt bijis grāmatā.

GRĀMATU GLEZNAS

UZDEVUMS:

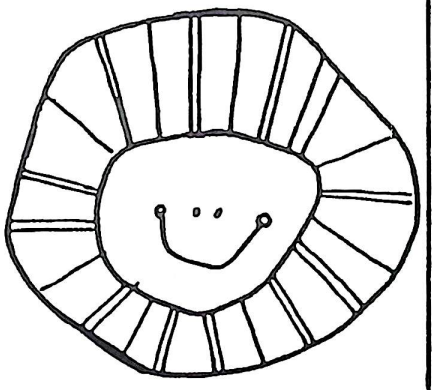
1. Izlasi stāstu/grāmatu.
2. Sameklē vecus žurnālus kuŗus atļauts sagriezt.
3. Žurnālos atrod bildes piemērotas stāsta/žurnāla saturam.
4. Salīmē bildes uz papīra tādā kārtībā kā vēlies.
5. Izdomā ko klasē stāstīsi par bildēm un stāstu/grāmatu.

Cik vārdu vari uzrakstīt desmit minūtēs, lietojot burtus, kas atrodas vārdā

„ZIEMASSVĒTKI"?

PASMAIDI

PALASI!

BĒRNU DIENAS LATVIJĀ

SVĒTKU DIENA

Māras Straumanes stāsts
Dzintras Lejiņas zīmējumi

Pavisam negaidot, 18. novembrī māmiņa man nopirka jaunus cimdus. Tie bija mīksti un silti, bet galvenais - tie nebija māmiņas adītie dūraiņi, bet pirkstainie cimdi, gluži tādi, kādi bija pieaugušiem cilvēkiem. Tūliņ uzvilku jaunos cimdiņus. Drusku bija jāiemācās visus desmit pirkstus iestumdīt pareizajās vietās. Beidzot viss bija kārtībā, un ar cimdiem rokās gatavojos iet pusdienās.

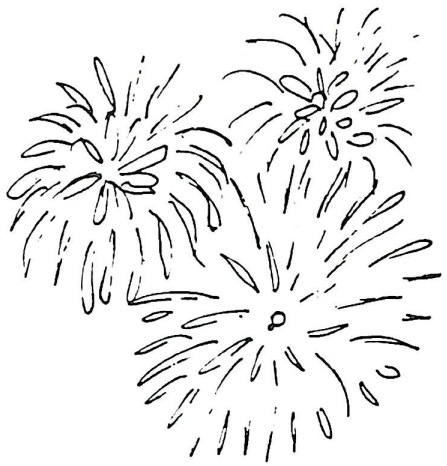
„Kāpēc tu uzvilki cimdus?!" pārsteigts jautāja brālītis. „Te tik auksts nemaz nav!"

„Ir gan," es teicu un pievedu brālīti pie loga. „Apskaties, kā pūš vējš un cilvēki staigā sağērbušies ziemas drēbēs." Nopietni brālītis palūkojās ārā.

„Jā, ir apmācies, kokiem lapas nobirušas," viņš prātoja. „Liekas, drīz sāks snigt!" Un, tā kā zēnam jaunu cimdu nebija, viņš iebāza rokas bikšu kabatās.

„Kur jūs paliekat - zupa atdzisīs!" māmiņa otru reizi sauca. Mēs aši steidzāmies uz virtuvi...

„Rokas ārā no kabatām!" viņa uzsauca brālītim. „Tā nav pieklājīgi. Un ar cimdiem neviens neēd!" Nekā darīt - bija jāklausa.

„Māmiņ, vai drīkstēšu jaunos cimdiņus valkāt, ejot uz skolu?" jautāju, noliekot tos sev blakus.

„Jā, jā," viņa smaidīja. „Varēsi tos šovakar jau uzvilkt."

„Šovakar?!" mēs ar brālīti reizē iesaucāmies. Pavisam retos gadījumos mēs vakaros kaut kur gājām...

„Jā, šovakar," māmiņa teica svinīgi. „Šovakar mēs svinēsim Latvijas dzimšanas dienu!"

„Latvijas dzimšanas dienu - kā to svin?" gribēja zināt brālītis.

Par 18. novembri es biju mācījusies skolā, bet nekad mājās to nebijām īpaši atzīmējuši.

„Cik ilgi mums vēl jāgaida?" brālītis jautāja. „Dzimšanas dienu varu tūliņ svinēt. Man garšo kliņģeris un karsta šokolāde!"

„Latvijas dzimšanas dienu svinēsim savādāk," māmiņa teica un iedeva katram mums sarkanbaltsarkanu karodziņu. Tāds karogs jau no agra rīta plīvoja gandrīz no katras mājas.

„Uz pārējo jums jāgaida, kamēr tētis atnāks no darba."

Atkal bija jāgaida! Nostājāmies pie loga un vērojām, kā krēsloja. Beidzot tētis bija mājās. Vakariņas izlikās garas, un ēdiens man ķērās kaklā.

„Paēdiet kārtīgi," māmiņa skubināja. „Pie Daugavas būs auksti. Ja nebūsit ko siltu ieēduši, nevarēsit ilgi tur palikt!"

Mēs ar brālīti saskatījāmies. Bieži bijām bijuši pie Daugavas dienas laikā. Nekad neapnika skatīties, kā tur braukāja mazi kuģīši, pārvadājot cilvēkus uz Rīgas centru. Pēc darba atkal visi brauca mājās uz Pārdaugavu. Arī mūsu tētis, jo mēs dzīvojām Pārdaugavā - tētis strādāja Rīgā.

Pēc vakariņām silti, silti sagērbāmies. Māmiņa iedeva man tīru kabatas lakatiņu.

„Pie Daugavas būs vējš - uzmani, ka brālītis nešņurkājas!" viņa piekodināja. Māmiņa pati palika mājās ar Lienīti. Ziemā Ozoliņa kundze vakaros brauca pati uz savu dzīvokli.

Līdz Daugavai bija kādas piecpadsmit minūtes ko iet kājām. Mēs bijām tik ļoti sagērbušies, ka likās, ka gājām daudz ilgāk. Brālītis nevarēja pārāk ātri paiet.

„Netuntuļojies," es nepacietīgi viņam uzsaucu. Tētis zēnu labsirdīgi paņēma uz pleciem.

„Nedusmosimies, šodien ir Latvijas dzimšanas diena," viņš teica. „Tā ir svinīga diena. Paskaties apkārt, vai neredzi kaut ko pavism sevišķu?"

Patiešām, dusmojoties par brālīša tūļību, nebiju ievērojusi kādu retu mirdzumu Pārdaugavas ielās. Katrā mājas logā dega svecīte. Tumsai kļūstot biezākai, gaišie apļi logos mirdzēja spožāk nekā zvaigznes, spožāk nekā uz dzimšanas dienas kliņģeŗa.

„Cik Latvijai ir gadu?" prasīja brālītis, svecītes skaitot. „Es nevaru visas saskaitīt!"

„Nevar, nevar," tētis smējās. „Latvija dzīvos tik ilgi, cik deg svecīšu, un vēl ilgāk!"

Pie Daugavas pūta auksts vējš, un zināju, ka māmiņai bija taisnība par siltajām drēbēm. Klusi tur bija sapulcējies liels ļaužu bars, un mēs nepacietīgi gaidījām, kas nu notiks.

Pēkšņi pūlis sakustējās, un dzirdējām pārsteigtus izsaucienus.

„Paskat, paskat!" es brālīti parāvu aiz rokas.

„Tā ir raķete," tētis teica, ne mazāk sajūsmināts. Viņš pacēla atkal brālīti uz pleciem, bet es varēju tāpat labi redzēt. Ir grūti aprakstīt to sajūsmu, ko mēs pārdzīvojām! Raķetes sprāga gaisā viena pēc otras, un tās bija visādās krāsās. Vizuļojot dzirkstis apgaismoja tumšās debesis un atspoguļojās Daugavas ūdenī. Šad tad brālītis aizslēpās aiz tētiņa lielās mēteļa apkakles, jo, likās, viņam kļuva bailes no sprādzienu trokšņiem. Bet es skatījos vaļēju muti. Bija bailes acis mirkšķināt, pat elpot, lai kaut kas no debešķīgā brīnuma nepaietu garām.

Kā parasti, skaistākie brīži dzīvē vienmēr ir likušies visīsākie. Uguņošana izbeidzās ar sevišķi košu raķeti, kas sadalījās mazās zvaigznītēs uz visām pusēm. Kļuva atkal tumšs, un ļaužu pūlis sāka izklīst.

„Mēģināšu dabūt ormani," tētis teica. „Brālītis pavisam noguris!"

Arī ar ormani braukt bija sevišķs ;dzīvojums! Iekāpām ratos, un laipnais kučieris pārlika mūsu kājām smagu, siltu segu. Zirga pakavi viegli klabēja uz bruģētās ielas akmeņiem. Tikai tad ievēroju,

ka brālīša deguns bija sācis tecēt, un viņš šņurkājās vienā laidā. Novilku cimdu un ar savu kabatas lakatiņu palīdzēju viņam noslaucīt degunu. Zēns gan pretojās, bet atgādināju viņam māmiņas norādījumus.

Vērojot mirdzošās svecītes namu logos, atbraucām mājās daudz par ātru. Arī mūsu logos dega sveces. Izkāpām no ormaņa ratiem, un tētis samaksāja par braucienu. Zirdziņš nosprauslojās, un tā soļi viegli aizdipēja pa ielu. Tikai tad pamanīju, ka biju nozaudējusi vienu no saviem jaunajiem ndiem.

„Pagaidi, pagaidi," es skrēju ormanim pakaļ. „Mans cimdiņš tur palika!"

„Nekas, nekas, - nekā darīt," tētis izsaucās un skrēja man pakaļ. Biju jau pašā ielas galā. Mierinot mani, tētis man aplika roku ap pleciem, un es iebāzu kailo roku viņa siltajā, dziļajā mēteļa kabatā. Ne vārda neteikdami, mēs soļojām atpakaļ, kur pie mūsu mājas vārtiem gaidīja brālītis. Bija sācis snigt, un zēns vēl gribēja palikt ārā. Brītiņu lūkojāmies kā sniega pārslas mirdzēja degošo sveču gaismā, bet tad bija jāiet iekšā.

Māmiņa bija uzvārījusi karstu šokolādi, un to dzērām ar putu krējumu. Par manu nozaudēto cimdiņu rājienu nedabūju, jo bija taču svētku diena. Māmiņa man uzadīja jaunus dūraiņus. Pagāja vairāki gadi, kamēr dabūju jaunus pirkstainus cimdus.

BURVĪBAS GRĀMATAS

Latv. tautas pasaka
Leldes Ores ilustrācijas

Reiz tēvs iet ar dēlu darba meklēt. Iet caur mežu un satiek smalku kungu.

„Kurp iedami?" kungs vaicā.

„Ejam darba meklēt," tēvs atbild.

„Tas jauki!" kungs iesaucas. „Man taisni strādnieks vajadzīgs. Vai dosi man savu dēlu par puisi?"

„Labi, lai viņš iet," tēvs priecīgs saka. „Darbs jau viņam vajadzīgs."

Dēls atvadās no tēva un iet svešajam kungam līdzi.

Kungs pārved puisi savās mājās un prasa:

„Vai māki lasīt?"

Dēls domā:

„Nevar zināt, kas kungam padomā. Labāk izlikšos, ka nekā nesaprotu."

Viņš droši saka:

„Nē, nekā nemāku."

„Tas labi, tas labi," kungs priecājas. „Tāds puisis man taisni vajadzīgs."

Un kungs ieved puisi lielā istabā, kas līdz griestiem piekrauta grāmatām.

Kungs rāda puisim grāmatas un saka:

„Te būs tavs darbs. Tev jātur grāmatas kārtībā. Katru dienu jāpārkravā un jānoslauka putekļi. Sargies, lai neviena grāmata nepazūd."

Kungs aiziet un atstāj puisi vienu grāmatu istabā.

Nu puisim sākas labas dienas. Viņš cita nekā nedara, kā no rīta līdz vakaram slauka putekļus no kunga grāmatām. Puisis redz, ka kungam pilns plaukts visādām burvības grāmatām. Viņam traki gribas zināt, kas tur rakstīts, un viņš, kungam nemanot, sāk grāmatas lasīt. Grāmatas viņam tā iepatīkas, ka viņš katru dienu izlasa vienu burvības grāmatu.

Un drīz viņš jau tik daudz salasījies, ka prot visādas burvības no galvas. Viņš iemācās pārvērsties par zirgu, govi, zaķi un citiem dzīvniekiem. Kad puisim burvju māksla galīgi rokā, viņš pamet kungu un dodas atpakaļ pie tēva. Pārnāk mājās un redz, ka tēvs dzīvo lielā trūkumā.

„Tēt, no šīs dienas tu vairs nedzīvosi trūkumā," dēls sparīgi saka.

„Kā tad tā?" tēvs brīnās.

„Redzi," dēls stāsta, „pie kunga dzīvodams, iemācījos burvja amatu. Tagad varu pārvērsties, par ko vien gribu. Es pārvērtīšos par treknu govi, tu ved govi uz tirgu un pārdod. Tikai apaušus* nedrīksti pārdot."

Viss notiek kā teikts. Dēls pārvēršas par treknu govi, un tēvs to ved uz tirgu.

Tirgū salasās pircēju vesels bars, jo govs varen skaista. Tēvs sāk līgt un beidzot salīgst par simt dālderiem, bet apaušus tēvs nepārdod, lai sola cik solīdami.

Nekā darīt. Pircējs ved govi bez apaušiem mājās. Aizved un ielaiž kūtī pie citām govīm.

Naktī, kad viss kļūst kluss, jaunā govs izmaucas no valga un skrej atpakaļ uz tēva mājām.

Pēc kāda laika dēls atkal saka tēvam:

„Tagad es pārvērtīšos par staltu zirgu, un tu ved to pārdot. Tikai nepārdod ar visiem iemauktiem," dēls piesaka.

Labi. Dēls kļūst par staltu zirgu, un tēvs ved viņu uz tirgu.

Bet nav necik tālu ticis, kad satiek smalku kungu.

„Kur tu ved skaisto kumeļu?" kungs prasa.

„Vedu uz tirgu!" atbild tēvs.

„Neved vis, pārdod labāk man," kungs saka.

Tēvs mīņājas un nezina, ko iesākt.

„Nu, kas ir?" kungs stingri noprasa.

„Ņem trīs muciņas zelta un atdod man zirgu ar visiem iemauktiem."

Tēvam mute paliek vaļā no brīnumiem, kad kungs par vienkāršu zirgu sola tik daudz zelta. Viņš aizmirst, ko dēls teicis, un pārdod kungam zirgu ar visiem iemauktiem. Kungs noskaita trīs muciņas zelta, paņem zirgu un ved projām.

Tēvs noskatās pakaļ un nu tikai atceras, ka iemauktus nedrīkstēja pārdot, bet nu jau par vēlu. Kungs ar zirgu jau lielā gabalā.

Nekā darīt. Tēvs savāc naudu un iet bēdīgs mājās. Kungs pārved skaisto zirgu savās mājās, piesien pie žoga un priecīgs rāda savai meitai:

„Paskat, kādu jauku zirgu nopirku, bet šodien pat tas jānokauj. Man vajadzīga viņa āda."

Meitai žēl nabaga zirga. Viņa glauda tam kaklu un saka:

„Ak tu mīļo zirdziņ! Ko gan tu ļaunu esi izdarījis, ka tevi jau šodien grib nokaut?"

Bet zirgs klusām lūdzas meiteni:

„Nomauc man iemauktus."

Meitai zirga ļoti žēl, viņa tūdaļ paklausa un nomauc iemauktus. Tikko iemaukti nost, zirgs ar joni pa vārtiem laukā un aulekšo projām.

Bet te arī kungs klāt. Viņš tūdaļ noprot, kas par lietu, un drāžas zirgam pakaļ.

Zirgs atskatās un redz, ka labi nebūs, jo kungs tikpat kā klāt. Viņš pārvēršas par zaķi un ielec krūmos. Bet kungs kļūst par suni un skrej zaķim pakaļ. Nu tik abi ņemas skriet: viens mūk, otrs dzenas. Bet suns zaķi nevar panākt.

Taču ar laiku suns soli pa solītim tuvojas zaķim. Kad jau tas gluži klāt, zaķis pārvēršas par balodi, bet suns tūliņ par vanagu. Nu abi atkal skrej, ko tik māk: viens mūk, otrs dzenas.

Te gadās ceļā liela māja, un balodis ielaižas pa durvīm iekšā.

Pie pavarda stāv jauna meita un vāra ēdienu. Balodis uzlaižas meitai uz pleca un lūdzas:

„Ja kāds ienāk un prasa, vai te kāds nav ieskrējis, atbildi viņam, ka neviena neesi redzējusi."

Balodis kļūst par gredzenu un saka meitai:

„Uzmauc mani pirkstā, bet, ja kāds tev prasa, lai pārdod gredzenu, tad nosvied to zemē un samin."

Tikko gredzens to pateicis, tūliņ ienāk smalks kungs un prasa:

„Vai te kāds ieskrēja?"

„Nē, nekā neesmu redzējusi," meita saka.

Te kungs ierauga gredzenu un prasa:

„Mīļā meitiņ, pārdod man savu gredzenu. Es tev labi samaksāšu."

„Es to nepārdodu," meita saka, nosviež gredzenu zemē un uzmin kāju virsū.

Tūlīt gredzens kļūst par mieža graudu, bet kungs tai pašā mirklī kļūst par gaili un grib graudu uzknābt.

Bet meita nesnauž, noķeŗ gaili un nocērt tam kaklu.

Nu mieža grauds kļūst par puisi. Viņš pateicas meitai, ka palīdzējusi izglābties no ļaunā burvja nagiem u iet uz savām tēva mājām.

Tēvs pa to laiku pārstiepis savas trīs zelta muciņas un sāk skaitīt, cik īsti kungs viņam iedevis. Bet nepagūst ne pirmo muciņu saskaitīt, kad arī dēls klāt. Abiem liels prieks. Un naudas arī papilnam.

Nu abi dzīvo laimīgas dienas.

** apauši - aizjūga sastāvdaļa, ko mauc darba dzīvniekam galvā un kas veidota no savienotām siksnām. Ja tiem klāt zirga mutē liekama dzelzs, laužņi, tos sauc par iemauktiem.*

MANA ZEME

Elizabete un Ramons apmeklē Oregonas Latviešu draudzes skolas 3. vidusskolas klasi.

(veltīts Ausmai Saveles kundzei)

Elizabetes Drougas dzejolis
Ramona Reba zīmējums

Kur ir mana zeme?
Kur ir manas mājas?
Manas dzīves vieta?
Mana zeme ir svešās rokās.
Un mana māja stāv tukša.
Manai tēvzemei nepieder brīvība.
Man vairs vietas nav kur dzīvot -
Es dzīvoju svešumā.
Te, šinī zemē ir brīvība -
Bet mani tas neietekmē -
Jo mana zeme ir bez brīvības,
Bez dzīvības, bez manis.
Kur ir mana zeme?

Mana tēvu zeme?
Mātes zeme?
Manas mājas?
Kā varētu atbrīvot to
No svešām rokām -
Lai es varētu iet mājās?
Mana zeme raud.
Mana tauta sēro.
Es raudu.
Vai tie svešinieki neraud?
Mana zeme -
Kur tā ir?
Un kāpēc es tur neesmu?
Svešas rokas stingri tur un neatlaiž -
Manu zemi.

KĀ ES BRAUCU AR BRĪVĪBAS KUĢI

Marutas Vītolas raksts

Šovasar es ar māmiņu un tēti biju Eiropā. Kopenhāgenā mēs satikām latviešus un citus baltiešus. Mēs visi sapulcējāmies pie pilsētas valdes nama. Tad mēs gājām demonstrācijā uz mūsu ienaidnieku (krievu) sūtniecību. Tas bija visgaŗākais gājiens manā dzīvē! Tas bija to vērts, jo pie sūtniecības es dabūju saukt: „Ņet, ņet, soviet." tas man ļoti patika!

Vakarā mēs braucām ar vilcienu uz Zviedriju. Vilcienā es iepazinos ar Andri Zobu. Viņam ir 9 gadi tāpat kā man. Viņš dzīvo Floridā. Mēs abi spēlējāmies, un es tikai pusvienos no rīta aizgāju gulēt.

Nākošajā rītā mēs bijām Stokholmā. Mēs visi gājām uz Igauņu namu ēst brokastis. Tur es iepazinos ar Danielu

Andris un Maruta demostrē Stokholmā.
(Aizmugurē Stokholmas latviešu jaunieši.)

Kingu un viņa māsu Emīlīju. Danielam ir 12 gadi, un Emīlījai ir seši. Viņi ir igauņi un dzīvo Zviedrijā. Mēs sarunājāmies angliski.

Vakarā mēs uzkāpām uz Brīvības kuģa. Mēs dziedājām baltiešu himnas un tautasdziesmas. Kad mēs braucām prom, mēs vicinājām baltus lakatiņus.

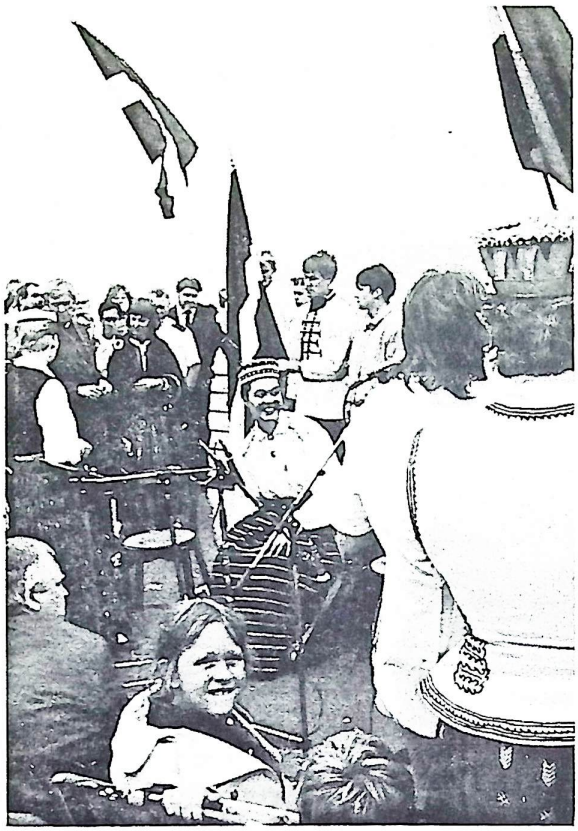
Uz kuģa man gāja labi. Es visu laiku spēlējos ar Andri un Danielu.

Uz kuģa bija piemiņas brīži Latvijai, Lietuvai un Igaunijai. Mēs dziedājām himnas un sviedām puķes Baltijas jūrā. Visi raudāja. Mums bija žēl, ka mūsu zemes nav brīvas. Visu laiku spīdēja saule. Mana māmiņa teica, ka Dieviņš mums palīdz.

Otrā rītā mēs iebraucām Helsinkos. Helsinki ir Somijā. Mēs nokāpām no kuģa un atkal demonstrējām. Mēs gājām, dziedājām un saucām: „Ņet, ņet, soviet!" Mēs saucām arī: „Vaba Somi!" (Tas nozīmē: „Brīva Somija!") Somi aplaudēja, raudāja un nāca mums līdzi. Parkā bija Brīvības piemineklis, kur mēs nolikām ozola vainagu.

Tad mēs braucām atpakaļ uz Stokholmu. Stokholmā mēs atkal demonstrējām. Es gāju blakus Andrim. Bija ļoti daudz cilvēku.

Otrā dienā mēs gājām uz baltiešu tautasdejām, un trešajā dienā mēs gājām uz balli. Es diskoju ar māmiņas skolas biedru Agni, kas ir zobārsts.

Maruta uz Brīvības kuģa, īsi pirms demonstrācijas pie Latvijas krasta (apm. 50 km attālumā).

Maruta uz Brīvības kuģa māj ardievas Helsinkiem.

Man šis brauciens ļoti patika. Es redzēju Baltijas jūŗu un satiku jaunus draugus. Mēs rakstīsim viens otram. Žēl, ka nebija neviena lietuviešu bērna. Tad mēs būtu nodibinājuši Baltiešu Bērnu Biedrību. (BBB)

IESIM PALĪGĀ!

I DETEKTĪVI

Astrides Ivaskas raksts

Robežnieku mājās sacēlās liels uztraukums. Jāņa suns pazudis! Vilciņš tāds kucēns vien vēl bija. Piecus mēnešus vecs. Bet Jānis to jau mācīja kā pieaugušu suni. Kad Vilciņš būs pusotra gada vecs, Jānis ar to ies suņu paklausības skolā. Jānim suni uzdāvināja uz trīspadsmito dzimšanas dienu. Jānis ilgi domāja, kā to saukt. Kādu dienu kucēns atkal kēra savu asti.

„Griežas tā kā vilciņš!" iesaucas māsa Velta. „Sauc viņu par Vilciņu!"

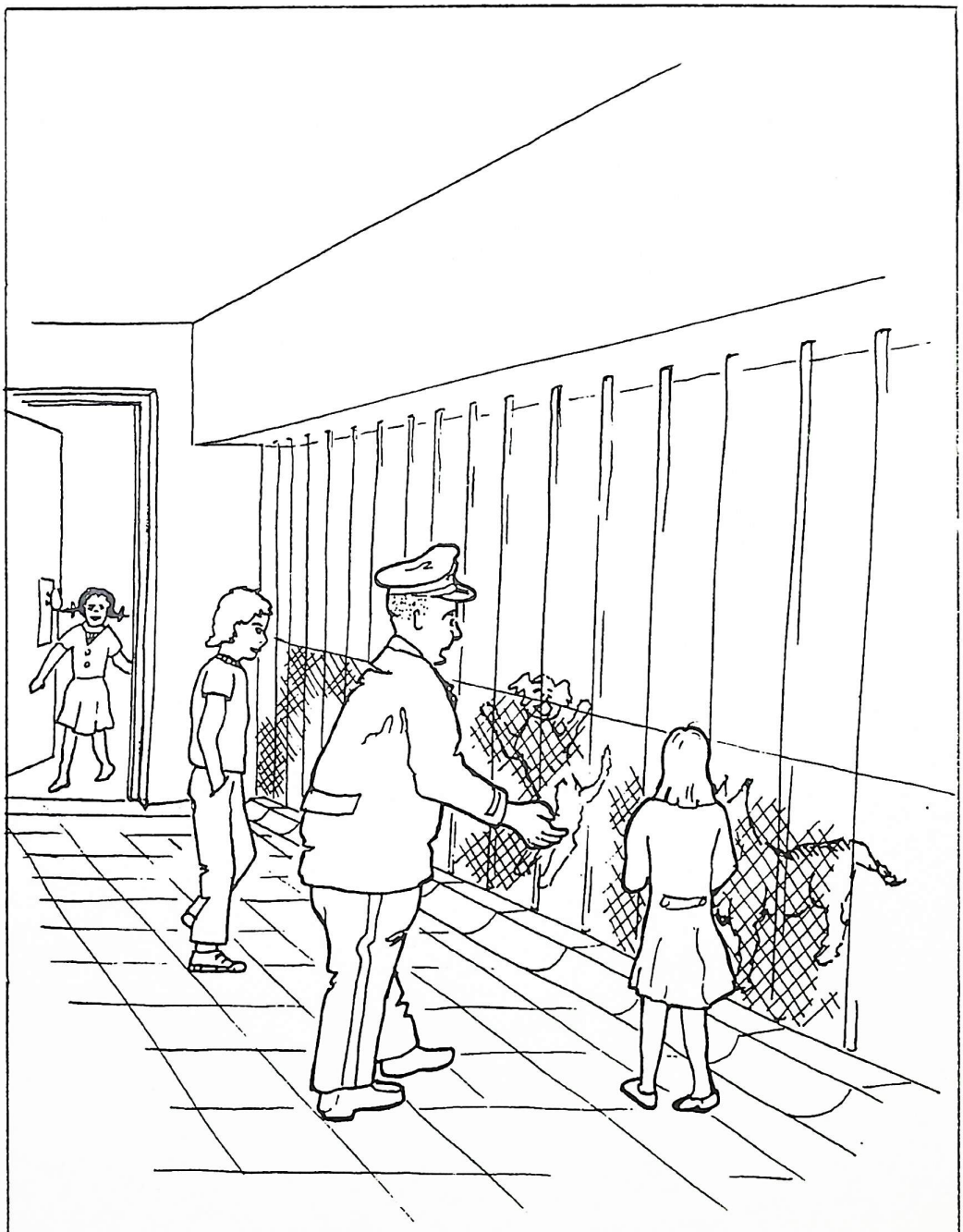
Kucēns bija īsts vilku sugas suns. Vecāki bija to pirkuši par dārgu naudu. Jānis pienēma māsas padomu un nosauca savu kucēnu par Vilciņu. Jānis un Vilciņš bija neškirami draugi.

Bet šorīt Vilciņš pazudis! Kāds laikam atstājis dārza vārtiņus vaļā. Vilciņš jau bijis ziņkārīgs un izskrējis uz ielas.

„Ka tik viņu nesabrauc," bažījās māte.

„Ka nenozog," rūpējās tēvs.

Jānis ar Veltu tūlīt gāja Vilciņu meklēt, bet bez panākumiem. Vilciņa nebija ne kaimiņu sētās, ne apkārtnes ielās. Jānis nolēma noorganizēt meklētāju brigādi. Viņš apzvanīja pa tālruni savus draugus. Bija vasaras brīvlaiks. Drīz ar divriteņiem atbrauca Andris, Marģers un Laimonis. Zēni izstrādāja kaujas plānu. Divi no viņiem pārmeklēs vienu pilsētas pusi, divi otru. Nekavējoties visi četri devās ceļā. Lēnām viņi brauca pa ielām. Dzīvojamo māju rajonos tās parasti bija tukšas. Kur vien ieraudzīja kādu cilvēku, prasīja pēc Vilciņa. Tā pagāja visa diena, bet no Vilciņa ne vēsts. Vakarā māmiņa piezvanīja uz Dzīvnieku patversmi. Arī tur tāda suņa nebija. Draugi šķīrās, lai no rīta agri atkal tiktos. Bet Jānis nevarēja iet gulēt. Viņš vēl pa tumsu staigāja netālu no mājām un sauca Vilciņu.

TAD VIŅŠ BĒRNUS IEVEDA PIE DZĪVNIEKIEM

Nākošās dienas pievakarē Marģers bija nonācis pavisam tālu pilsētas otrā pusē. Kādā dārzā strādāja vecāka dāma.

„Vai jūs neesat redzējusi vilku suni?" jautāja Marģers jau simto reizi.

„Tādu jaunu, bez kaklsaites?" atjautāja dāma.

„Jā, piecus mēnešus vecu. Un viņš tiešām izbēga bez kaklsaites!"

Suņiem vienmēr jāvalkā kaklsaite ar īpašnieka vārdu un adresi," pamācīja vecā dāma.

„Bet vai jūs viņu redzējāt?!"

„Jā, šorīt agri mums te tāds pieklīda. Bija briesmīgi izsalcis. Mēs viņu pabarojām. Tad vīrs teica: „Gan jau īpašnieks viņu meklēs Dzīvnieku atversmē. Tur viņš suni mašīnā zveda."

„Paldies, paldies!" iesaucās Marģers, uzlēkdams uz riteņa.

Tēvs, Jānis, Velta un viņas draudzene Dace brauca pēc Vilciņa. Dzīvnieku patversmes priekšnieks jautāja daudz jautājumu. Jo citādi kurš katrs varētu nākt un paņemt sev sugas suni. Tad viņš bērnus ieveda pie dzīvniekiem. Tie visi atradās krātiņos. Vilciņš bija jau izdzirdis Jāņa balsi un priecīgi rēja.

„Nav šaubu, ka tas jūsu suns," teica priekšnieks. „Viņš jūs pazīst." Un viņš izlaida Vilciņu no krātiņa. Citiem dzīvniekiem tādas laimes nebija. Tie arī nebija sugas suņi kā Vilciņš. Kādā krātiņā sēdēja četri mīlīgi kucēniņi. Tie luncināja astītes un laizīja Daces roku caur restēm.

„Kam tie pieder?" jautāja Dace.

„Pagaidām nevienam, jaunkundz. Tie neklē saimnieku."

„Bet ja nu neviens viņus nepaņem? Vai tad viņiem visu mūžu jāsēž krātiņā?"

„Nē, jaunkundz, tikai nedēļu."

„Un pēc tam?"

„Pēc tam mums viņi jāiemidzina."

Dace un Velta nesaprašanā skatījās uz priekšnieku.

„Uz cik ilgu laiku?"

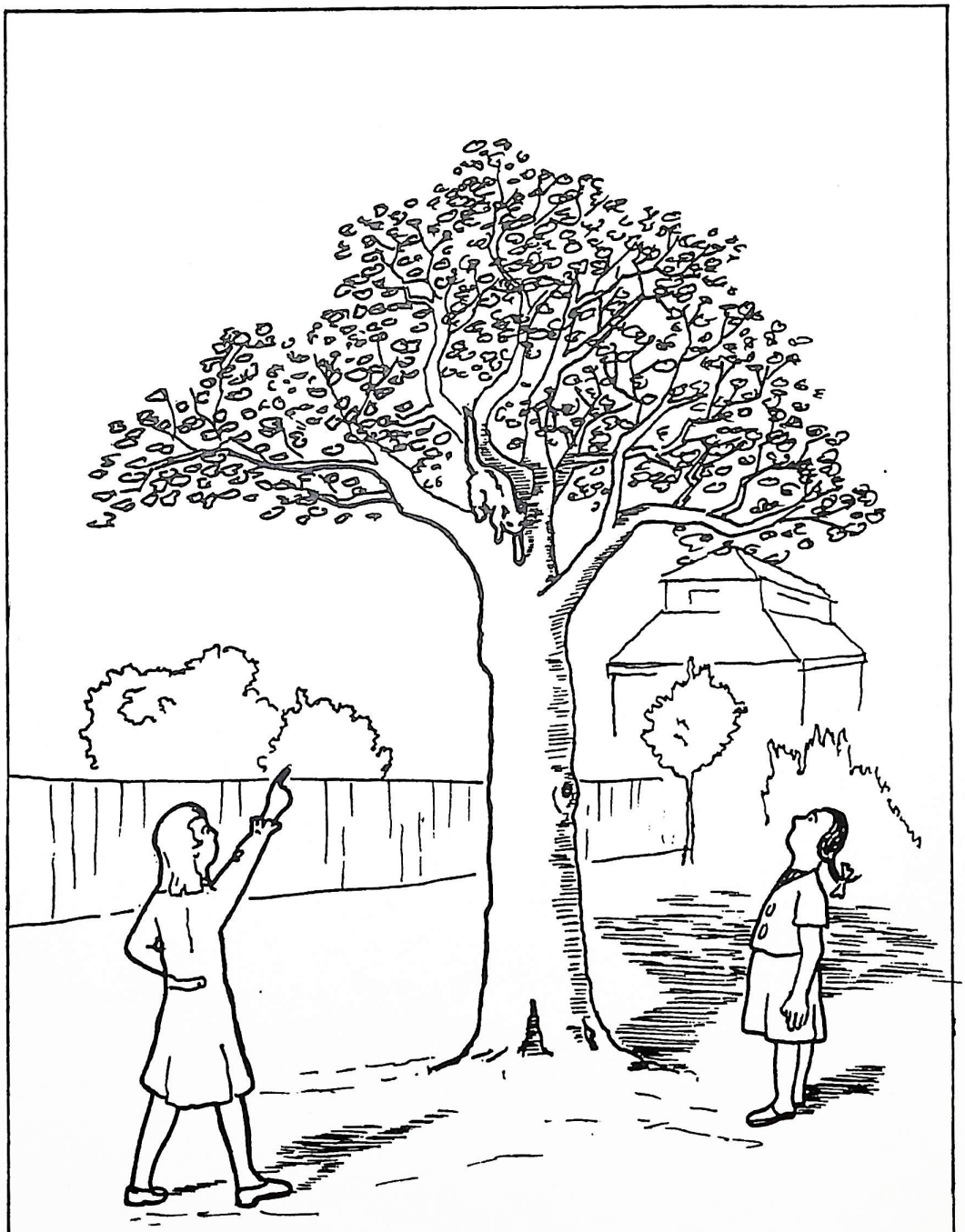
„Diemžēl uz nepamošanos, jaunkundzes. Mums nav iespējams dzīvniekus ilgāk paturēt. Jo visu laiku nāk jauni klāt. Nāciet, parādīšu jums kaķēnus!"

Vienā krātiņā gulēja trīs melni kaķēni. Otrā spēlējās divi svītraini kā tīģerēni. Veltai asaras ritēja pār vaigiem. Tik mīļi kaķēni!

„Vai jūs *tos* arī ieņidzināsit?"

„Mēs ceram, ka kāds tos pieņems. Varbūt jūs zināt māju bez kaķa?" priekšnieks laipni atvadījās no meitenēm. Un viņas apņēmās palīdzēt dzīvniekiem. Viņas tikai vēl nezināja kā.

Jānis bija laimīgs, ka Vilciņš atradies. Bet ja nu laipnie cilvēki nebūtu viņu nodevuši patversmē? Un Vilciņš bija aizklīdis tik tālu - līdz pilsētas otram galam! Cik daudz dzīvnieku pazuda ik dienas. Jānis bija redzējis sludinājumus gan veikalos, gan uz ielu stūriem. „Pazudis raibs seteris. Laba atlīdzība," vai līdzīgi. Un kaķi taču vēl grūtāk atrodami! Būtu vajadzīga dzīvnieku policija... Un Jānim zibenīgi iešāvās prātā doma: viņš radīs detektīvu biroju! Tas meklēs pazudušos dzīvniekus. Andris, Laimonis un Marģers būs viņa biedri.

KAĶIS BAIDĪJĀS KĀPT LEJĀ...

Draugiem patika Jāņa ideja. Tā tik būs interesanta vasara! Bet vispirms vajadzēs sākuma kapitālu. Tam jānāk no zēnu ietaupījumiem. Jāliek sludinājums avīzē. Zēni arī apbraukāja visus pilsētas veterinārārstus un atstāja izkārtnes: „Zudušu Dzīvnieku Detektīvu Birojs. Mūsu pakalpojumi ir lēti, droši un pilnīgi slepeni." Sekoja Jāņa tālruņa numurs. Zēni lūdza arī Dzīvnieku patversmes priekšnieku sūtīt pie viņiem visus, kas veltīgi zvana vai nāk uz patversmi. Tad viņi sapulcējās Jāņa vecāku dārzā, spēlēja šachu un gaidīja.

Pirmais klients bija veca dāma, kam pazudis kaķis. Zēni ieradās, uzzināja visu par kaķa izskatu un ieražām. Tad sāka pārmeklēt apkārtni. Kaķis atradās kaimiņu dārza kokā. Tur viņu bija uzdzinis kaimiņu suns. Kaķis baidījās kāpt lejā, tikai žēli ņaudēja. Lieta rādījās vienkārša. Andris uzrāpās kokā, iebāza kaķi maisā un nonesa lejā. Detektīvi maksu ņēma pa stundām. Bet dāma likās diezgan nabadzīga, un uzdevums bijis viegls. Tādēļ viņi pieprasīja samaksu tikai par pusstundu.

Nedēļas laikā detektīvi meklēja un atrada vairākus suņus, vēl vienu kaķi, jūrascūciņu, papagaili un žņaudzējčūsku pitonu. Jūrascūciņa bija palīdusi zem veļas mazgājamās mašīnas. Tur to atrada Laimonis. Papagaili Marģers noķēra ar tauriņu ķeramo tīklu. Žņaudzējčūsku atrast nācās grūtāk. Bet te zēniem izpalīdzēja Vilciņš. Viņš saoda čūskas sliedi un sekoja tai līdz ielas stūrim! Zēni negribēja ticēt. Bet Vilciņš rādīja, ka čūska ielīdusi stūra mājas pagrabā. Bija jālūdz atļauja no mājas īpašniekiem. Tie pārbijās. Zēni mierināja, ka čūska nav indīga. Tā nožņaudz savus upurus. Viņi noklusēja, ka čūska sešas pēdas gara...

Kamēr viņi vēl runājās, no pagraba atskanēja Vilciņa kaucieni. Jānis bija lejā vienā lēcienā. Kā tad, čūska aptinusies Vilciņam un sāk to žņaugt. Bet zēniem bija līdz pudelīte ar chlōroformu. Ar to čūsku varēja uz laiku apdullināt. Par to viņi bija informējušies zooloģiskajā dārzā. (Detektīvi daudz mācās savā darbā.) Jānis mauca čūskai galvā chlōroforma pudeli. Bet čūska nemaz nedomāja iemigt! Jānim jau likās, ka viņš dzird Vilciņa kaulus krakšķam. Suns spārdījās un smilkstēja. Te Andris sāka mīt čūskai stingri uz astes. Tā sarāvās sāpēs un palaida upuri vaļīgāk. Arī chlōroforms sāka iedarboties. Drīz čūska kļuva slābana kā tauvas gabals. Zēni to saritināja un aiznesa īpašniekam. Šai reizē viņi labi nopelnīja. Darbs bija bijis bīstams.

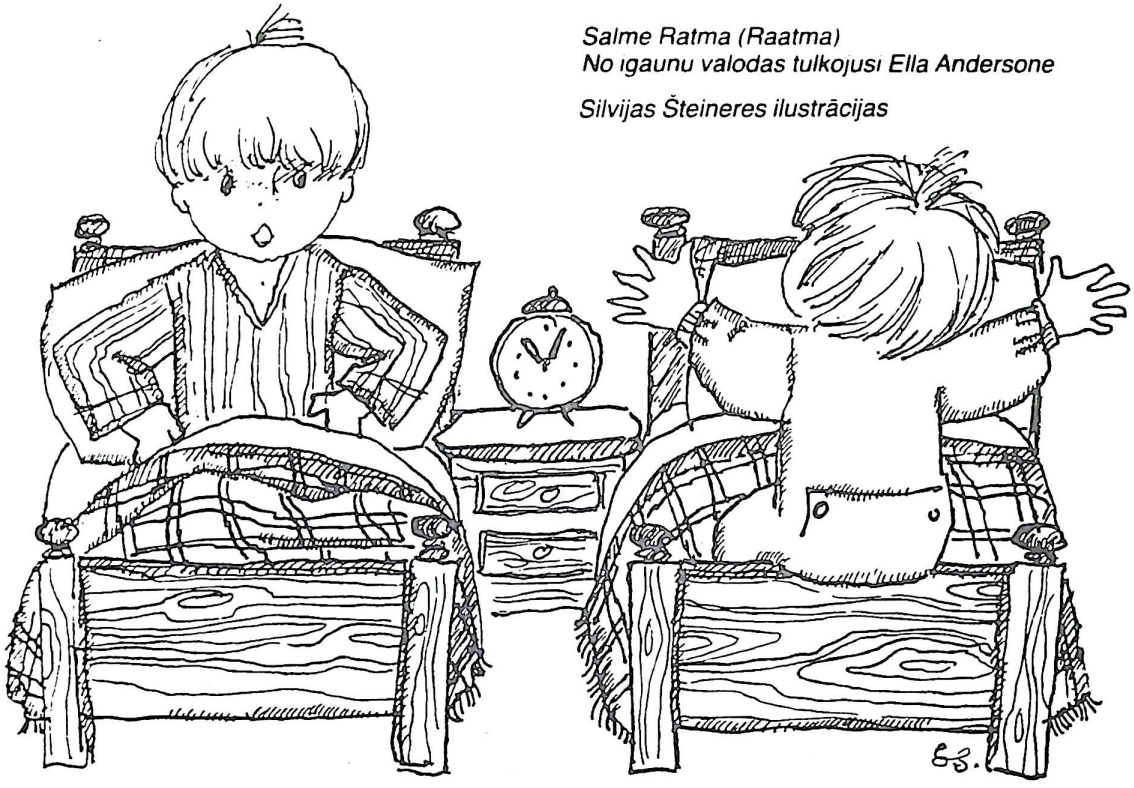
Turpinājums sekos

Vida Malēja zīmējumi

ZILIE ĀBOLI

Salme Ratma (Raatma)
No igaunu valodas tulkojusi Ella Andersone

Silvijas Šteineres ilustrācijas

Kādreiz dzīvoja mazs zēns. Viņa vārds bija Timbū. Timbū bija mazs draugs. Tā vārds bija Tambū. Tambū un Timbū piederēja maza maza mājiņa. Tanī viņi dzīvoja. Mājiņa gan bija apbrīnojami maza, bet pie mājiņas durvīm auga milzīgi liela ābele.

Zēni pavadīja laiku vienmēr kopā, rotaļājās no agra rīta līdz vēlam vakaram. Kopā viņi gāja mežā piedzīvojumus meklēt. Ēda ābolus pusdienās un vakariņās. Pēc vakariņām viņi gāja gulēt. Viņu mazajā mājiņā bija divas ļoti mazas gultiņas. Tanīs, viens otram blakus, viņi gulēja.

Kādā vakarā Tambū jutās ļoti noguris, bet Timbū neļāva viņam iemigt. Timbū ņurdēja:

„Kaut varētu dabūt zilus ābolus! Man ļoti gribas ēst un tieši zilus ābolus."

Tambū rājās:

„Nerunā muļķības! Zilu ābolu nemaz nav!"

„Citus negribu, tikai zilus. Zilie āboli ir tik saldi. Zilus ābolus... Dabū zilus ābolus..."

„Pārstāj!" Tambū izsaucās. „Āboli ir sarkani, dzelteni un zaļi. Zilu ābolu nav."

Zēni skatījās un redzēja: augstu pie debesīm spīdēja apaļš un dzeltens mēness, plati muti atplētis, viņš smējās. „Man vienam kļuva garlaicīgi," mēness stāstīja, „izmēģināju ābolus krāsot. Iznācis pavisam labi vai ne?"

„Zilie ir vissaldākie. Tie īsti zilie. Tie, kas ienākas mūsu ābelē." Timbū neatlaidās.

Tagad Tambū sadusmojās. Izlēca no gultiņas un norāva Timbū segu.

„Nāc, es tev parādīšu, kādā krāsā āboli ir!" viņš pavēlēja. Timbū un Tambū izgāja ārā. Jau bija pienākusi nakts, un tāpēc ārā bija tumšs. Viņi apstājās durvīs un brīnījās: milzīgā ābele bija pilna āboliem un - visi zili.

„Kas pastrādājis tos nedarbus?" Tambū prasīja.

„Hi-hi-hī! Ha-ha-hā!" kāds smējās. „Es to izdarīju! Ticiet vai ne, es pats."

„Palaidni, kas tu tāds esi? Nāc laukā no paslēptuves!"

„Neesmu paslēpies. Paskatieties uz augšu!" palaidnis atbildēja.

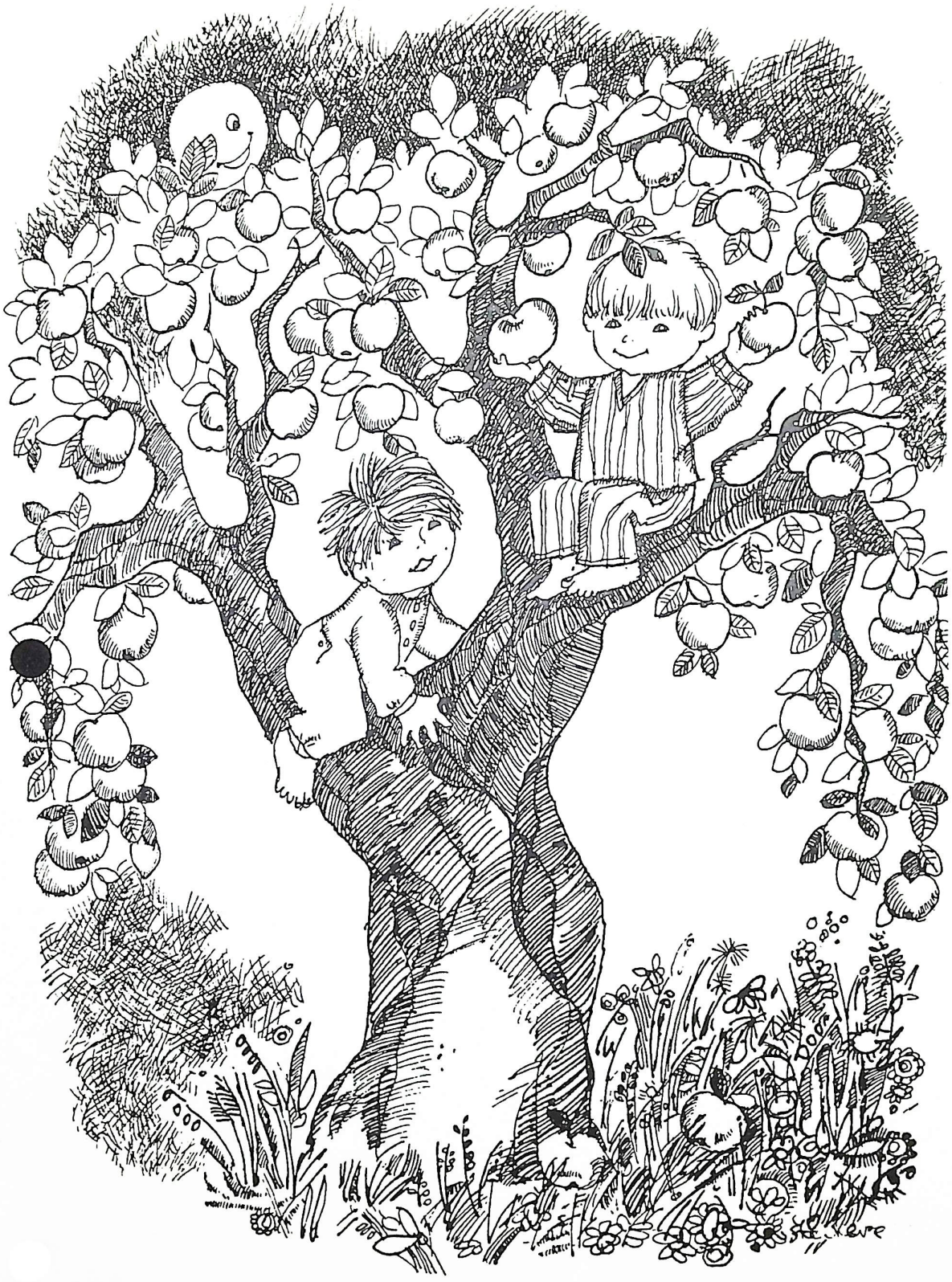
„Es ēdu tikai zilus ābolus, es citus negribu, „Timbū neatlaidās un ēda ābolus, cik vēders pretī ņēma. Vēders piepildījās neticami ātri, un zēniem bija vien jālien gultiņās. Arī mēness aizvilkās aiz mākonīša atpūsties.

Nākošajā rītā, kad Timbū un Tambū pamodās, viņi tūliņ skrēja laukā. Viņiem gribējās redzēt, vai ābeles zaros vēl karājas zilie āboli. Durvīs viņi atkal apstājās un rīvēja acis: visi āboli bija iesarkani un dzelteni. Vairs neredzēja neviena zila ābola.

„Kas te atkal palaidņojas?" Timbū vīlies prasīja.

„Hi-hi-hī! Ha-ha-hā!" tālumā atskanēja smiekli. „Man izdevās nomazgāt ābolus pavisam tīrus."

„Kas tu tāds esi, joku meistar? Nāc laukā, lai tevi labi apskatām," Timbū pavēlēja.

„Nespēlēju paslēptuves," joku meistars atbildēja. „Tepat esmu. Paskatieties uz augšu!"

Zēni skatījās uz augšu un redzēja: zilajās debesīs saulīte smējās un tūliņ steidza stāstīt:

„Gan man šinī rītā bija ko nostrādāties! Mēness, vecais draugs, bija pa nakti izspēlējis joku, nokrāsojis visus ābolus zilus. Rasā tie visi bija pamatīgi jānomazgā un tad ar stariem jānožāvē. Bija ko noņemties, kamēr visi āboli atkal tika dzelteni un iesarkani. Skatiet paši, izdevās pavisam labi. Kā jūs domājat?"

„Bet es gribu tieši zilus ābolus," Timbū niķojās. „Zilie āboli ir vissaldākie."

Un tomēr viņš pacēla no zemes sarkanu ābolu un nokoda no tā pamatīgu kodienu.

Nu jā, arī šis bija pavisam labs un salds ābols.

APSKATIES RŪPĪGI!

Cik šajā zīmējumā ir mērkaķīšu? Saskaiti! Ko viņi visi dara? Vai tev arī garšo bananas?

Atbilde Zīmējumā redzami veseli deviņi mērkaķīši. Kas visi ēd bananas